

ærede Medlem for Aalborg har anstillet, fortsætter han: „Men dermed er Sagen ikke endt. Der vil komme Byggeforetagender til paa ikke faa Steder. Saaledes vil Kjøbenhavns Kommune faa meget store Ekstraudgifter, thi det er aldeles givet, at de nuværende Spiselokaler i Skolekælderene ikke kunne benyttes de ville langt fra være tilstrækkelige, saafremt denne Lov bliver vedtagen. Man vil af Hensyn til Timeplaner og af andre Grunde vanskelig kunne udstrække Bispisningen over en større Del af Dagen og lade Børnene bispise i Hold, og man vil aldeles ikke kunne ordne Sagen med den private Hjælp, som man nu har. Det vil være nødvendigt at ansætte Funktionærer dertil, som kunne tage hele denne Sag i deres Haand, naar den faar et saadant Omfang, som her er paatænkt. Desuden kommer der andre Hensyn til. Det vil sikkert vise sig, naar vi faa en Lov, der gælder for hele Landet, at vi da ogsaa ville faa ministerielle Bestemmelser om, hvad Børnene skulle spise, og hvilke Ingredienser Maden skal laves af. For at faa det billigst muligt vil man maaske komme til Fællesindkøb af Ingredienserne og Fordeling af dem rundt omkring i Kommuneskolerne. Kunde man bruge det ny Handelsdepartement dertil, fik det jo en jævn og rolig Beskæftigelse, som ikke i større Grad kunde skade Handelen, men det vilde vel nok vise sig, at dertil er Handelsdepartementet ikke særlig beregnet“.

Formanden: Det er ikke hensigtsmæssigt at foretage saa lang en Opløsning. Det ærede Medlem maatte kunne gengive Meningen med færre Ord.

J. Nielsen: Jeg skal da slutte med, at det ærede Medlem erklærede, at det vilde blive betydeligt dyrere, end det ærede Medlem for Aalborg har regnet med. Jeg er fuldtud enig med det ærede Medlem for Valby i disse Udtalelser om, at det ikke er vokset det private Initiativ over Hovedet, og at det bliver dyrere, hvis det skal gøres til en kommunal Sag eller en Statssag.

Med Henhold til Forholdene ude paa Landet kan jeg i alt væsentligt henholde mig til Udtalelserne fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne forleden ved Sagens 1ste Behandling. Han mente, det fremgik af disse statistiske Oplysninger, at der ikke er nogen særlig stor Trang til Stede ude paa Landet, og han mente heller ikke, at man derude skulde gribe til at oprette Skolebespisning. Han anførte,

at man jo kunde leje en eller anden Mand i Nærheden af Skolen til at give Børnene et Maaltid varm Mad for en bestemt fastsat Betaling. Hermed skal det ikke være sagt, at der ikke er en fattig Befolkning ude paa Landet. Jeg ved tværtimod godt, at der er mange fattige Arbejderfamilier ude paa Landet, og at det navnlig kniber haardt med at skaffe sund og tilstrækkelig Mad til Børnene i de 3—4 Maanedere, her er Tale om. Man ved jo, at der er saadanne Familier, hvor Børnene ligefrem faa mangelfuld Ernæring. Men jeg tror, det vilde være baade upraktisk og uforholdsmæssig dyrt, hvis man vilde forsøge paa at afhjælpe Trangen ved at oprette Skolebespisning. Thi de Børn, som faa utilstrækkelig Mad, trænge ikke alene til Mad de Dage, hvor de gaa i Skolen, men ogsaa de Dage, hvor de ere hjemme, og det bliver dog, naar man vil se Forholdet efter ude paa Landet, de fleste Dage af Ugen. Ældste Klasse vil saaledes ikke faa sund og god Mad de tre Dage af Ugen, yngste ikke de fem Dage, og alle de smaa Børn, som ere under 7 Aar og ikke gaa i Skolen, ville slet ikke faa nogen varm Mad eller i ethvert Tilfælde ikke saa tit, de burde have det. Jeg tror derfor, at man i Stedet for at søge at afhjælpe Mangelen ved at oprette en Skolebespisning ude paa Landet skulde benytte de Beløb, man har tænkt at bruge til Skolebespisningen, til Fordeling mellem de forskellige Familier, hvor man mener, at der er Trang til Stede. Jeg har i denne Henseende større Tillid til vore Husmandskoner og de fattige Mødre ude paa Landet, end den det ærede Medlem for Aalborg i Fjor udtalte, da han sagde, at man ingen Garanti havde for, at Børnene kom mætte og veltilpasse i Skolen, selv om man f. Eks. gav Forældrene 1 Kr. pr. Barn. Der var nemlig, sagde han, mange daarlige Mennesker, der ikke vare saa stræbsomme, som de burde være, og de vilde maaske paa Grund af en eller anden Last forbruge de givne Penge. Nu vil jeg aldeles ikke nægte, at der kan findes saadanne daarlige Mennesker — det er vel desværre sandt — men jeg tror dog, at det heldigvis er forholdsvis faa Undtagelser. Jeg har tværtimod kendt mange fattige Mødre, der have siddet og set paa, at Børnene bleve mætte og selv nøjedes med Levningerne. Jeg frygter derfor aldeles ikke for, naar man tager det i al Almindelighed, at overlade Beløbet til de fattige Mødre ude paa Landet. Jeg har ogsaa saa stor en Tro til deres Øvelse i Spar-